

Dodelijk glazuur

Schrijver: Willem Meijer
Coverontwerp: Willem Meijer
ISBN: 9789461937568
Uitgegeven via: mijnbestseller.nl
Print: Printforce, Alphen a/d Rijn
© Willem Meijer

Dodelijk glazuur

Willem Meijer

Over de auteur

Na vele jaren zelf detectives te hebben gelezen vond hij de tijd rijp om zelf thrillers te gaan schrijven.

Daarbij heeft hij die kenmerken gebruikt, waar hij tijdens het lezen van detectives het meest van gecharmeerd was.

De belangrijkste ingrediënten zijn, spanning vanaf het begin opbouwen en vasthouden, realistische plots, karakters van vlees en bloed, de eigen belevingswereld, humor en een beetje erotiek.

Dodelijk glazuur is zijn eerste boek uit de serie Cold Case team Alkmaar.

Over Dodelijk glazuur

Per 1 januari 2007 wordt, als onderdeel, van het Alkmaarse politiekorps een nieuw Cold Case Team Alkmaar, het CCTA, opgericht.

Hugo de Graaf heeft de leiding over het team en samen met zijn collegae Gert, Roel, Evert, Wilma en Corrie proberen ze oude afgesloten zaken te heropenen en op te lossen.

Zij stuiten op een reeks van vermissingen, zowel vrouwen als mannen over een periode van 1999 tot 2007. De vermiste personen blijken tijdens een vakantie of een kunstreis als vermist te zijn opgegeven. De oplossing leidt hun, uiteindelijk, naar Engeland.

De verdachten blijken allemaal te wonen en te werken in Amsterdam. Het zijn allen, binnen Nederland en buitenland, bekende kunstenaars en lijken allen verdacht. Als het onderzoek muur vast zit, besluit men een undercover operatie uit te voeren. Deze operatie wordt door een vrouwelijke agente uitgevoerd en deze blijkt niet zonder gevaar.

Amsterdam, 15 augustus 1999

Zij bezoekt onverwacht mijn galerie.

Het is een wat druilerige, natte vrijdagochtend.

Ik ben al vroeg wakker door het kletteren van de regen op het licht hellende dak.

Ik heb de voordeur van galerie geopend en het bordje "gesloten" omgedraaid en na het ontbijt, wat niet meer was dat een stukje brood met wat jam en een kop sterke koffie, heb ik de keramiekovens zorgvuldig ingepakt en ben met het opstoken ervan begonnen.

In de ene oven ben ik biscuit aan het bakken en in de andere geglazuurde objecten.

Bij biscuitbakken veranderen de objecten van klei in steen en daarbij is het niet zo belangrijk hoe je de objecten stapelde. Die mogen gewoon tegen elkaar staan, dat maakt niet echt uit. Als je de vazen maar niet in elkaar zet, want dan kan er één meer krimpen dan de ander en kunnen ze scheuren. De andere oven moet ik uiterst nauwkeurig inpakken, want daarin bak ik geglazuurde objecten. Die mogen elkaar zeker niet aanraken, want dan moet je ze van elkaar afbreken, wat meestal de kwaliteit ervan niet ten goede komt.

Sinds enkele jaren heb ik een galerie met aangrenzend atelier waar ik mijn keramische objecten maak en verkoop. In 1976 ben ik van de Rietveld academie afgestudeerd en ben ik met vier andere - tegelijkertijd afgestudeerde - kunstenaars een soort van kunstenaarscollectief gestart. Hierdoor konden we de vaste kosten laag houden en veel van elkaars methoden en technieken leren. Na

een aantal jaren hebben we besloten om ieder zijn eigen weg te gaan en na een galerie te hebben gehad in een paar andere steden in Nederland, ben ik sinds een jaar of drie weer helemaal terug in Amsterdam.

In Nederland verkoopt mijn werk bijzonder goed en ben al een aardig bekende kunstenaar aan het worden en niet alleen in Nederland. Veel van mijn werk wordt in opdracht gemaakt en in mijn galerie verkoop ik het overige werk. Ik kan er erg ruim van leven, echter door mijn vroeger aangeleerde zuinige levensstijl geef ik alleen geld uit als het echt moet.

"Goedemorgen, kan ik U ergens mee helpen?" vroeg ik aan de bijzonder mooie vrouw. Ze had de uitstraling van een fotomodel, lange sexy benen, een slank lijf, mooi gevormde borsten en schitterend donkerbruin lang haar met dito ogen. Ik voelde direct een enorme lust, maar schaamte opkomen.

"Och, ik kijk even rond. Ik ben net op vakantie in Europa, dit is mijn eerste week en ik ben erg geïnteresseerd in art. Ben jij de owner?"

Ze had een Amerikaans accent en ze leek als twee druppels water op mijn dochter. Mijn adrenaline begon te koken.

"Ja, en ik heb ook nog een atelier hierachter. Ben je hier alleen op vakantie?"

"Nee, in principe niet, maar mijn Nederlandse vriendin heeft niet zoveel op met art en ik wilde graag zelf Amsterdam afstruinen op zoek naar mooie objects."

"Kijk gerust even rond, ik ben in het atelier achter als je wat wilt weten."

"Oh, dat is leuk, ik zou inderdaad je atelier ook graag willen zien. Ik probeer zelf ook wat keramische objecten, vazen en beeldjes te maken en ben erg benieuwd hoe dat door een professional wordt gedaan."

"Oh, dat is prima, als je die deur door gaat, kom je in mijn atelier. Ik heb koffie klaar staan, maar neem alle tijd en kijk lekker even rond."

Haar accent was zwaar Amerikaans en doorspekt met Amerikaanse

uitdrukkingen. Toch sprak ze best goed Nederlands. Ik kon haar prima verstaan en dat accent maakte haar alleen maar verleidelijker.

Ik ga terug naar het atelier om voorbereid te zijn op haar komst. Ik pak de koperen draad, doe mijn handschoenen aan en zet de stroom aan. Ze zal niet langer dan vijf minuten het bewustzijn verliezen.

Ze klopt al vrij snel op de deur van mijn atelier en ik neem snel mijn positie achter de deur in.

"Binnen zonder kloppen!" riep ik.

Ze doet de deur open en loopt een paar passen het atelier in op zoek naar mij. Ik sta pal achter haar en druk het uiteinde van de stroomdraad tegen haar achterhoofd aan. Voordat ze ook maar iets in de gaten heeft, verliest ze door de stroomstoot het bewustzijn en zakt langzaam op de grond. Ik vang haar op en bind snel haar handen vast met een tyrap op haar rug. Vervolgens ga ik eerst even de galerie in om de voordeur af te sluiten en het bordje "open" om te draaien.

Ik kan nu even geen bezoekers hebben. Ik heb het weer geflikt, het was een soort van reflex, waar ik absoluut geen verweer tegen had.

Ik kleed haar uit. Mijn god wat een sexy en mooie vrouw! Ik moet mij erg inhouden om haar niet in leven te houden. Haar lichaam is fantastisch en zoals ik het mij had voorgesteld. Ik maak een foto voor mijn album en knipte een klein stukje haar af.

Mijn ex had altijd foto's gemaakt en stukjes haar verzameld van onze kinderen. Een heel album vol met foto's van onze kinderen op verschillende leeftijden en allemaal verrijkt met stukjes haar. Het leken af en toe wel scalpjes. Mijn dochter en zoon zijn nu in Engeland. Zij zijn daar na hun studie heen verhuisd.

Om geen sporen achter te laten rol ik haar in een groot stuk plastic. Ze hoeft niet te lijden. Ik trek de plastic zak over haar hoofd en snoer deze om haar hals dicht, niet te strak, ze hoeft geen pijn te lijden. De dood zal binnen vijf minuten pijnloos intreden. Vergiftigt door haar eigen adem.

Ik controleer regelmatig haar hartslag en na zeven minuten is ze dood.

Alkmaar, dinsdag, 2 januari 2007, 9.00 uur

"Mag ik jullie aandacht? Uiteraard allen een goed en gezond Nieuwjaar toegewenst. Ik heb jullie bijeen geroepen omdat we sinds vandaag onder een nieuwe samenstelling en binnen een ander aandachtsgebied gaan opereren. Ook wil ik graag Corrie, onze kersverse patholoog anatoom, welkom heten."

Er ontstond enig geroezemoes en ik liet dit even gaan.

Natuurlijk was er eind vorig jaar een uitgebreide briefing geweest over het nieuw opgerichte Cold Case Team Alkmaar, het CCTA. Maar blijkbaar hadden de feestdagen dermate veel impact op de inhoud en kwaliteit van hun hersenen gehad dat dit toch weer even was weggezakt.

Zelf was ik in de maand december een hele maand met vakantie geweest naar de Kaap Verdische eilanden. Mijn lijf was mega bruin en ik had 's ochtends al vele opmerkingen daarover moeten incasseren. Met plezier natuurlijk, ik vond mijn gekleurde verschijning absoluut geen schande. Ik vond dat ik die vakantie wel had verdiend.

"Ik ben blij dat jullie geheugen jullie niet in de steek heeft gelaten."

Nu ging het geroezemoes over in gelach.

"Ik stel voor dat we kort elkaar even voorstellen. Dus jullie stellen steeds degene die rechts naast je zit even voor. Geef daarbij aan wat – volgens jou – de sterke en de verbeterpunten zijn." zei ik enigszins cynisch.

Van de korpsleiding mocht je niet meer spreken over zwakke punten, maar moest je het over verbeterpunten en uitdagingen hebben. Een ieder had daar zo'n zijn/haar ideeën over, maar uiteindelijk werd dit

toch min of meer geaccepteerd en toegepast. Eén van de moderne ideeën van de korpsleiding. Ach, een ieder had recht op zijn eigen ideeën. Ik was er meer voorstander van om juist de sterke punten verder te ontwikkelen en de zwakke punten te laten wat ze waren.

Nadat een ieder de ander had voorgesteld, konden we over gaan tot de orde van de dag.

"Voor 2007 wil ik graag een paar oude zaken heropenen. En gelet de aandacht van de media betreffende geweld tegen vrouwen, stel ik voor om onopgeloste moorden op vrouwen of vermissingen van vrouwen te gaan onderzoeken. Roel, wil jij je buigen over deze materie en eens wat oude dossiers opsporen?"

Roel, 28 jaar, de intelligentste van het stel, zeer integer en loyaal, weet wat hij wil en kan. Een echte organisator en teamplayer. Een kei in IT en niet te evenaren op internet. Ik kon hem eenvoudig met een simpele opdracht op pad sturen. Je was altijd verbaasd hoeveel hij van het internet kon plukken. Hij gebruikte zelden Google, maar een zelf vervaardigde zoekmachine, die gewone regels tekst en gewone vragen begreep. Als je googelde, zo zei hij altijd, krijg je de meest uiteenlopende onzin voorgeschoteld met enorm veel pagina's met hits, waar je niets mee kunt. Zijn zoekmachine deed dat niet en je kon een normale vraag stellen. Ik vroeg mij af wanneer hij dat commercieel zou gaan uitbuiten. Wat mij betreft een kwestie van tijd.

Gert, 29 jaar, samenwonend, goed opgeleid, professioneel dj in zijn eigen tijd, een beetje dromerig en vraagt zich vaak af of hij wel het juiste beroep heeft gekozen. Vanwege zijn vasthoudendheid en nauwgezetheid onmisbaar. Een kei in het speuren naar vergelijkbare zaken. Goede contacten in Europa met Scotland Yard. Als Gert weer eens erg vroeg op het bureau was verschenen, dat kon je er vergif op innemen dat hij de hele nacht op de Bühne had staan draaien. Hij kon echt toveren met zijn elektronica. Jammer dat hij die kunde niet voor het politievak kon inzetten. Dan zouden de meeste boeven wel een toontje lager gaan zingen.

Evert, 32 jaar, ook goed opgeleid, maar een beetje verlegen lange vent, single, maar bijt zich vast als een tijger in een prooi. Komt vaak onverwacht uit de hoek en bekijkt de zaken vaak vanuit een ander perspectief. Ik weet nog goed dat ik hem op sollicitatiegesprek had. Na een minuut of tien zei ik hem dat we hier beter mee konden ophouden, omdat ik een gedreven en inspirerende collega zocht. Dat had blijkbaar de knop bij hem omgezet, wat hij was vanaf dat moment omgeslagen als een blad aan een boom. Na een half uurtje bood ik hem een arbeidscontract voor onbepaalde tijd aan. De afgelopen jaren was ik hem een beetje uit het zicht verloren. Ik sprak hem zo af en toe wel eens in de kantine of op de gang en hij leek een beetje aan het vastlopen binnen zijn eenheid. Je moest hem altijd op een bepaalde manier benaderen om het beste uit hem te halen. En ik wist hoe dat moest. Hij was dan ook dolblij toen ik hem vroeg om bij het CCTA te komen.

Wilma, 35 jaar, moeder van drie jonge kinderen, voorheen veel last van adhd, maar eerlijk, oprecht en staat open voor kritiek en feedback. Voelt goed aan als verdachten of getuigen niet geheel de waarheid vertellen. Zij was al eerder bij de politie te Amsterdam in dienst geweest en op een vervelende wijze de laan uit gestuurd. Ik heb haar een jaar later toch kunnen overtuigen om voor mij in het district Alkmaar te komen werken, weg van haar oude korpschef. Wat mij betreft een goede zet geweest. Ook Wilma had zo haar eigen gebruiksaanwijzing. Toen ik haar voor het eerst ontmoette werd ik ook redelijk dol van haar gedrag. Alleen door haar op een speciale manier te coachen, kon zij haar gedrag ombuigen en haar kennis en kunde positief voor het politievak inzetten. Wilma was geen boevenvangster, nee, maar als we de boef eenmaal hadden gevangen, dan wist zij moeiteloos de waarheid uit hem of haar los te peuteren.

Corrie, 46 jaar, onze patholoog anatoom. Gedegen specialist en ruim 20 jaar ervaring op het vakgebied, sinds enige maanden gescheiden en moeder van één dochter van 24 jaar. Ik kende haar al bijna mijn hele

Cornwall, Longrock, mei 2001

Julia parkeert haar auto op de links gelegen parkeerplaats naast The Station House. Hier laat ze haar hond Angus, een twee jaar oude golden retriever, langs het strand rennen en in zee spelen. Julia is sinds een jaar of twee weer single en heeft ter compensatie een jonge golden retriever aangeschaft. Ze loopt bijna dagelijks met hem op het strand.

Vandaag is het erg rustig vanwege de straffe en kille zuidwesten wind. Angus vindt dat juist wel prima, dan kan hij lekker los lopen. Ze sluit haar auto af en laat Angus uit de kofferbak van haar zes jaar oude Ford Focus Rally springen. Ze is gek op haar onlangs tweedehands aangeschafte auto met een kofferbak vol met ruimte voor Angus.

"Kom Angus, blijf even bij mij, er mag dan niet veel verkeer zijn op de weg, maar dat wil niet zeggen dat je er zo maar op kunt gaan lopen."

Ze doet Angus aan de lijn en loopt met hem de trap af naar het brede strand. Ze komt hier vaak en hoewel ze in het dichtbij gelegen Longrock woont, gaat ze toch met de auto. Het weer is hier niet altijd even voorspelbaar. Alleen als het echt lekker droog en warm weer is, loopt ze het Coast Path af langs het strand naar het Oosten.

De Coast Path, een wandelpadnetwerk van meer dan 3800 km van Falmouth, via Penzance en St Ivers naar Padstow. Een eindeloos wandelpad, waar ze zelf hooguit vijf en dertig kilometer van had afgelegd.

Als ze weer terug loopt, bezoekt ze altijd even The Station House waar ze dan even gaat zitten voor een drankje en soms een hapje met uitzicht op strand en zee. Angus blijft dan vaak op het strand ravotten,

politieleven. Een moordvrouw en ik was erg verrast toen ik hoorde dat zij gescheiden was. Haar ex, Mark, kende ik goed, een zeer intelligente vent waar Nederland eigenlijk te klein voor was. Hij was dan ook vaak te vinden op party's van de jetset in het buitenland. Ik zou nog wel eens horen over het hoe en wat van beide partijen.

Rob, 43 jaar, korpschef, en (gelukkig) niet tijdens deze meeting aanwezig, is vooral loyaal richting korpsleiding en heeft weinig gevoel voor zijn mensen. Status en aanzien zijn belangrijker dan begrip en gevoel.

En last but not least, mijzelf, met 48 jaar de oudste en meest ervaren rechercheur van de vier. Ervaren teamleider, staat faliekant achter en naast mijn mensen. Schermt hen af van de boze management laag en houdt het vertrouwen er altijd in.

"En ik stel voor morgenochtend om stipt acht uur de door Roel gevonden zaken de revue te laten passeren. Dank voor jullie aanwezigheid en tot morgenochtend."

samen met andere honden.

"Oh Angus, ik ben je bal vergeten uit de auto te halen."

Ze loopt even terug naar de auto en pakt de bal en loopt samen met haar hond de trap af in de richting van het brede zandstrand.

"Zo, nu zijn we er helemaal klaar voor!"

Ze doet zijn lijn af en loopt in Oostelijke richting. Angus vermaakt zich prima. Als Julia al een stuk verder is gelopen, kan ze Angus niet direct vinden. Ze kijkt om zich heen en ziet Angus een stuk terug bij een groot stuk plastic staan te blaffen.

"Kom Angus, kom!"

Maar Angus luistert niet en blijft staan blaffen. Angus trekt nu ook de aandacht van andere wandelaars. Julia loopt terug in de richting van Angus. Ook andere wandelaars blijven staan kijken naar de opgewonden retriever. Angus heeft uit het stuk plastic een of ander ding geapporteerd en loopt er nu mee trots over het strand mee te paraderen. Zijn blonde manen wapperen fier in de wind en de hond is zich niet bewust wat hij precies in zijn bek heeft. Julia kan niet precies zien wat het is. Ze loopt naar het stuk plastic toe en roept Angus.

"Angus, kom hierrrrr."

Angus schrikt een beetje van de reactie van zijn baasje, komt snel op haar aangelopen en legt het ding voor haar voeten neer. De omstanders hebben het ding herkend en zijn zich rot geschrokken en één van de mannen rent al naar het dichtbij gelegen Station House om de politie te waarschuwen. Julia doet Angus aan de lijn en staat verschrikt bij het plastic en het ding te kijken. Dan ziet zij dat het een arm van een mens is, of tenminste een deel ervan. De hand ervan ontbreekt en ze ziet dat er een deel van een lichaam onder het plastic vandaan komt. Eén van de mannen trekt haar bij het plastic weg en geeft aan dat ze beter maar even niet kan kijken.

"Het is allemaal niet zo erg fris wat er daar te zien valt. Je kunt beter even naar The Station House gaan en daar wat drinken, dan zal ik hier wel op de politie wachten."